

WERELD REVOLUTIE

1e Kwartaal 2011

ISSN 0921-7592

EGYPTE, TUNESIË

Onze kracht is de massale strijd!

Wat is er deze afgelopen weken gebeurd in Tunesië en Egypte en wat gebeurt er op dit moment in Libië? Een massale opstand van de bevolking en van de uitgebuide klassen tegen de terreurregimes, tegen de verschrikkelijke levensomstandigheden, tegen een werkloosheid en een ellende die ondraaglijk geworden is door de druk van een economische crisis. Deze vloedgolf laat aan de hele wereld zien dat de regeringen, zelfs de meest bloedigste, niet almachtig zijn. Het is mogelijk om ze omver te werpen. Net zoals er na het vertrek van Moebarak in Egypte en Ben Ali in Tunesië niets opgelost is. In Egypte, net als in Tunesië, behoren de nieuwe 'vertegenwoordigers' van de macht, of ze nu civiel of militair zijn, tot dezelfde kliek, tot hetzelfde kamp, tot dezelfde klasse als de oude machthebbers. Zij bewaken hetzelfde doel: ons uit te buiten!

Nadat ze decennialang vriendschap hadden gesloten met al deze dictators, bewierookt de westerse bourgeoisie, zowel links als rechts, nu op een hypocriete manier de 'moedige volkeren die vechten voor de democratie'. Maar de ellende en de onderdrukking, die de revolutie hebben uitgelokt, zijn nog altijd aanwezig. Zoals ze aanwezig blijft in de hele wereld in dienst van het kapitalisme en de heersende klasse.

Wat is de betekenis van de revolutie?

Het 'domino'-effect, dat op dit moment leidt tot de omverwerping of het rechtstreeks in vraag stellen van de tirannieke regimes in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, roept bij velen de gedachte op aan de kettingreactie, die de ineenstorting van de regimes van het Oostblok in het begin van de jaren 1990 kenmerkte. Ze gaat bovendien gepaard met eenzelfde illusie: de diverse volkeren, bevrijd van tientallen jaren van terreur, te doen vastklampen aan de valse democratische hoop. Maar er bestaat een enorm verschil tussen de twee gebeurtenissen en twee periodes. In 1989-'90 was het de bourgeoisie die er alleen profiteerde door haar leugenachtige ideologie te verspreiden over de dood van het communisme (door dit gelijk te stellen aan de ontbindende stalinistische regimes). De proletariërs waren zich

er dus niet bewust van dat er in werkelijkheid een heel deel van het kapitalistische systeem, dat bankroet was, ineenstortte. Deze omvangrijke propaganda had een zeer belangrijke slag toegebracht aan het moreel en de strijdbaarheid

van onze klasse. Concreet gezien waren er in de hele jaren 1990, in de hele wereld, zeer weinig momenten van strijd. Maar op dit moment vormt de bevrijding van hele volkeren van het juk van het enorme gewicht dat deze gehate dictaturen oplegden, integendeel een aanmoediging tot strijd overal in de wereld, zelfs als deze opstanden gevangen blijven in de verderfelijke nationalistische ideologieën en in sterke illusies omtrent mogelijke verkiezingen. De aanwezigheid van de arbeiders in de beweging, die zich bevestigen op hun klasseterrein, rondom hun eigen eisen, vormt daarin bovendien het meest positieve element. En het is precies dat aspect dat bij de bourgeoisie, overal in de wereld, de vrees doet toenemen. De arbeidersstrijd, die in het begin verdrongen werd in de uitbarsting van algemene woede, heeft vooral in Egypte een rol gespeeld die de gebeurtenissen zeker versneld hebben. Het is veelbetekenend dat, slechts 48 uur na de uitbreiding van de stakingen in de industriële regio van het Suezkanaal, Obama het leger ervan heeft overtuigd dat het vertrek van Moebarak onmiddellijk moest plaatsvinden. En het is nog verhelderder te zien dat de stakingsbeweging zich daarna verder uitbreidde. Daardoor werd het leger, de nieuwe nationale heerser, ertoe gedwongen om een onduidelijke boodschap te lanceren waarbij op intimiderende wijze te kennen werd gegeven aan de stakers om te stoppen en aan de arbeiders en ambtenaren het werk weer op te nemen!

Een bevestiging van de arbeidersstrijd

Hossam el-Hamalawy (1) beschrijft, in een artikel in *The Guardian* van 14 februari, deze ervaring van de strijd van de arbeiders als volgt: "Alle klassen in Egypte namen deel aan de opstand. Moebarak slaagde erin om alle sociale klasse van zich te vervreemden. Op het Tahrirplein vond je zoons en dochters van de Egyptische elite, samen met arbeiders, mensen uit de middenklasse en armen uit de stad. Maar bedenk wel dat pas toen de massastakingen begonnen, op woensdag, de macht van het regime begon af te brokkelen en het leger Moebarak moest dwingen om zich terug te trekken, omdat het systeem op het punt stond ineen te storten. (...) Vanaf de eerste dag van de opstand, op 25 januari, heeft de arbeidersklasse deelgenomen aan de protesten. Maar de arbeiders namen in eerste instantie deel als 'protesterende' en niet zozeer als 'arbeiders', wat wil zeggen dat ze niet onafhankelijk handelden in de

(wordt vervolgd op pagina 2)

NEDERLAND: STRIJD TEGEN REGERINGSAANVALLEN

Jongeren en studenten tonen de weg

Solidariteit van studenten met arbeiders van het GVB in Amsterdam. Utopia in Utrecht. Hoogleraren die in defilé door de straten van Den Haag trekken. Duizenden onderwijzers, ouders en scholieren van het passend onderwijs die protesteren in Nieuwegein. Ambtenaren, mensen van de sociale werkplaats, uitkeringstrekken, enzovoort, die zich in een massaal protest verzamelen in Den Haag. Al deze volgden op de studentenacties, die een voorlopig hoogtepunt bereikten in een nationale manifestatie op 21 januari en waartegen zwaar intimiderend werd opgetreden door de repressiekrachten van de staat. De arbeiders in Nederland komen in beweging en volgen het voorbeeld van hun klassebroeders in Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië en vele andere landen in de wereld.

De mensen in Nederland zijn het beu. Aan de aanvallen op de inkomens en de levensomstandigheden lijkt wel geen einde te komen. Al dertig, veertig jaar lang sleept de crisis zich voort en voortdurend wordt er van iedereen gevraagd om de broekriem aan te halen. Maar nu begint de broekriem te strak te zitten en is er geen enkel vooruitzicht op een moment waarop er nog weer eens vrij kan worden adem gehaald. De situatie waarin de meeste Nederlanders terecht zijn gekomen wordt als steeds pijnlijker ervaren. Absolute armoede is geen sprookje meer, maar een maatschappelijk feit (zie het artikel over Nederland in Wereldrevolutie nr. 123) voor steeds meer delen van de arbeidersklasse.

De onbeschaamde hypocrisie van de politiek

De verkiezingen voor de Provinciale Staten zijn nooit heel erg populair geweest. Dit keer lijkt het wel of nie-

mand zich er mee bezig houdt. Voor grote delen van de arbeidersklasse in Nederland stelt zich maar één vraag: hoe kan ik me verdedigen tegen de aanvallen van de politiek op mijn inkomen en daarbij interesseert ze de verkiezingen even helemaal niet meer. De campagnes van de politieke partijen voor de verkiezingen van 2 maart worden dan ook nauwelijks gevolgd. En niemand denkt aan de mogelijkheid dat een regering, samengesteld uit andere politieke partijen, geen massale bezuinigingen zal doorvoeren en de arbeiders niet voor steeds meer precarie toestanden zal plaatsen.

Cohen op de zeepkist, geëscorteerd door Roemer en Pas. De toespraken van Cohen en consorten bij de arbeiders van de GVB op 15 februari en werden dan ook met grote scepsis gevolgd en aangehoord. Cohen, die zich openbaar solidarisch verklaarde met de arbeiders die een privatisering staat te wachten, terwijl Kok zijn voorganger binnen dezelfde PvdA, een kampioen geweest is op het gebied van deregulering (een tweede fase waarin reeds geprivatiseerde instellingen volledig overgeleverd werden aan een moordende concurrentie van de markt) van allerlei semi-overheidssectoren. De SP van Roemer, die vanaf het eerste moment vooraan stond tegen het ontslag van de arbeiders bij MSD (Organon) (1) heeft deze, toen het erop aankwam, volledig laten zakken, maar staat op 17 februari wel opnieuw vooraan bij de manifestatie van de werkers in de publieke sector op het Malieveld in Den Haag om daar een soortgelijk kunstje te flikken.

(wordt vervolgd op pagina 5)

In dit nummer

- De onmenselijkheid van de bourgeoisie 2
- Libië
De verschrikkelijke Kadhafi is nochtans de vriend van alle bourgeoisieën 3
- Overal ter wereld
De arbeidersklasse begint te reageren op de bezuinigingsplannen 3
- Engeland: de jonge generatie knoopt terug aan bij de strijd 3
- Openbare bijeenkomst van de IKS te Amsterdam
Levendig debat over de kwestie van de vluchtelingen 4
- Conflict tussen de twee Korea's
De Spanningen tussen China en de Verenigde Staten lopen op 4
- De beweging tegen de CPE in 2006
Een voorbeeldige strijd voor de arbeidersklasse 5
- Kommunistische linkerzijde en internationalistische anarchisme (deel III)
Welke geest moet het debat animeren? 8

beweging. Het waren niet de protesterenden die de economie hadden stopgezet, maar de regering met zijn avondklok en door de banken en de zakencentra te sluiten. Het was een kapitalistische staking, bedoeld om de Egyptische bevolking te terroriseren."

In een artikel op www.pmpress.org geeft David McNally(2) een idee van de omvang van de arbeidersstrijd: "In de week van 7 februari, in de loop van een paar dagen, gingen tienduizenden van hen plotseling over tot actie. Duizenden spoorwegarbeiders staakten en blokkeerden hierbij de spoorlijn. Zesduizend arbeiders bij de Suezkanaal dienst liepen weg van hun werk, en hielden een sit-in in Suez en in twee andere steden. In Mahalla gingen 1500 arbeiders van de Abul Sebae Textielfabriek in staking en blokkeerden de autosnelweg. In het Kafr al-Zayyat-ziekenhuis organiseerden honderden verplegers een sit-in en werden daarbij vergezeld door honderden werknemers van andere ziekenhuizen. Door heel Egypte heen sloten zich duizenden anderen - buschauf-

feurs in Cairo, werknemers bij Telecom Egypte, journalisten van een aantal kranten, arbeiders van de farmaceutische bedrijven en bij de staalbedrijven - bij de strijdgolf aan. Ze eisten hogere lonen, het ontslag van wrede managers, uitbetaling van achterstallig loon, betere werkomstandigheden en onafhankelijke vakbonden.

nale proletarische revolutie. Het authentieke revolutionaire bewustzijn, dat nodig is om zo'n revolutie naar de overwinning te voeren, kan zich alleen maar op wereldschaal ontwikkelen. Ze kan zich niet concreet ontwikkelen zonder de beslissende bijdrage van de meest ervaren arbeiders van de oudste kapitalistische landen, die van Europa.

De onmenselijkheid van de bourgeoisie

Vandaag jammeren alle Westerse politici over de repressie en de ellende die Libië, Tunesië en Egypte treffen. Met de hand op het hart verklaren ze allen hun solidariteit t.o.v. "het lijden van de Arabische wereld". Maar hun werkelijke daden bewijzen hun grenzeloze hypocrisie en totale onmenselijkheid. Geconfronteerd met duizenden vluchtende emigranten, die het Europese vasteland proberen te bereiken, organiseren alle bourgeoisieën zich om een ondoordringbaar ijzeren gordijn op te richten.

Zaterdag 25 februari kondigde de Europese commissaris, Cecilia Malmström, aan: "Ik heb het genoeg [sic!] u aan te kondigen dat vanaf zondag 20 februari missie "Hermes" van Frontex (het agentschap dat toeziet op de Europese grenzen) officieel zal worden ontplooid om de Italiaanse autoriteiten te helpen de migrantenstroom vanuit Noord-Afrika te beheeren, en in het bijzonder de aankomsten vanuit Tunesië op het eiland Lampedusa." Frontex zal tevens marine- en luchtsteun leveren voor het toezicht op de grenzen. In totaal hebben een tiental landen, waaronder Frankrijk en Nederland, zich bereid verklaard om deel te nemen aan deze missie. Frankrijk is trouwens een land "aan de spits" voor wat betreft haar immigratiepolitiek en de verdediging van de Schengen-ruimte.(1)

Zo heeft Parijs zich zeer strikt opgesteld t.o.v. de Tunesiërs die op het eiland Lampedusa van boord zijn gegaan en waarvan velen naar Frankrijk willen vluchten: de minister van Binnenlandse Zaken heeft gewaarschuwd dat ze als illegale immigranten zullen worden behandeld en zullen worden opgeroepen terug te keren naSar hun land. Geïnterpelleerd voor de Nationale Vergadering herinnerde Brice Hortefeux (2) de regelgeving ter zake betreffende de migratiepolitiek: "Een buitenlander die niet in regel is wordt opgeroepen om terug te worden gestuurd naar zijn land van origine, behalve in bijzondere humanitaire situaties." Als we Hortefeux volgen, dan bestaan bijzondere humanitaire situaties... niet en zijn er enkel valsspelers en profiteurs. En om zich nog beter verstaanbaar te maken: "Het is niet in het belang van Tunesië, dat het uitstekend heeft begrepen, noch van Europa, noch van Frankrijk, om deze clandestiene migraties aan te moedigen en te accepteren." Dit is niet enkel geldig voor de Tunesiërs, aangezien de voorzitter van de Franse Dienst voor immigratie en integratie, Dominique Paillé, op donderdag 24 februari bevestigde dat ook de "illegalen" uit Libië "zullen worden teruggestuurd". Ziedaar, we kunnen alvast niet zeggen dat de Franse bourgeoisie twee maten en twee gewichten hanteert! Iedereen gelijk voor de kapitalistische ellende en gruwel! Geen onrecht deze keer! ■

Mulan /26.02.11

(1) Kadhafi veroorloofde zich trouwens om Sarkozy hierover publiek aan de tand te voelen tijdens zijn laatste bezoek aan de tuinen van het Elysée, onder zijn Bedoëntent. Toen hij ondervraagd werd over de mensenrechten in Libië, antwoordde hij: "Vooraleer over de mensenrechten te spreken, moeten we nagaan of de immigranten bij jullie deze rechten genieten."

(2) Tot voor kort de Franse minister van Binnenlandse zaken.

In vele gevallen eisten ze ook de terugtrekking van President Moerarak. En in sommige gevallen, zoals dat van de 2000 arbeiders bij de Helwan Zijdefabriek, eisten ze de verwijdering van de raad van directeuren van hun onderneming. Tenslotte waren er ook nog duizenden leden van het college van professoren van de Universiteit van Cairo, die zich bij de protesten aansloten, de confrontatie met de veiligheidstroepen aangingen, en de Eerste Minister, Ahmed Shariq, verhinderden zijn regeringskantoor binnen te gaan."

We zouden er talrijke andere voorbeelden aan toe kunnen voegen: ongeveer 20.000 arbeiders van Al-Mahalla Al-Kobra, de grootste spin- en weeffabriek van Egypte, meer dan 100 kilometer ten noorden van Cairo, die een staking uitriepen na een pauze van drie dagen, de bankbedienden die de afzetting eisten van hun corrupte bazen, de ambulanciers die, uit protest tegen de lonen, hun voertuigen gebruikten om wegen te blokkeren, de arbeiders die voor het kantoor van de Federatie van Egyptische vakbonden manifesteerden, om ze daarbij aan te klagen als een 'bende dieven' en een 'groep gangsters' en haar opheffing vroegen (de sterke arm van de ordedienst van de vakbonden beantwoordde het protest van deze arbeiders natuurlijk met slagen en kogels). Er zouden hier, zonder twijfel, nog vele andere voorbeelden aan toegevoegd kunnen worden.

.... ondanks de democratische illusies

Nu de massale manifestaties versnipperd zijn, doet het gerucht de ronde dat arbeidersvergaderingen verboden zouden zijn. We weten al dat in de hele periode, waarin het leger zich er op voorstond de mensen te beschermen, honderden militanten werden gearresteerd en gemarteld door ditzelfde instituut van het 'volk', en er is geen enkele reden om te verwachten dat dit soort van 'normale' repressie niet voortgezet zou worden, zelfs als frontale botsingen worden vermeden.

Eveneens bestaan er illusies dat het leger tot het volk behoort. Deze illusies zijn gevaarlijk, want ze verhinderen de onderdrukten om te zien wie hun vijand is en waar de volgende slag vandaan zal komen. Maar deze illusies over het leger maken deel uit van de meer algemene illusies over de 'democratie', namelijk dat een verandering in de vorm van de kapitalistische staat de functie van deze staat zal veranderen en haar in dienst zal stellen van de behoeften van de meerderheid van de bevolking. De oproep om onafhankelijke vakbonden te vormen, die vele stakingen kenmerkt, vindt haar oorsprong in het bijzonder in een variant op deze 'democratische' mythe. Zij is gebaseerd op het idee dat de kapitalistische staat, waarvan de rol is om een systeem te beschermen, dat noch aan de arbeiders noch aan de mensheid als geheel iets te bieden heeft, de uitgebuite klasse haar eigen onafhankelijke permanente organisaties kan waarborgen.

Watzijn de perspectieven voor de klassenstrijd?

We zijn nog ver af van de revolutie in de enige betekenis zoals die momenteel kan plaatsvinden: de internatio-

Maar de proletariërs (en de andere onderdrukte lagen) van het Midden-Oosten en van Noord-Afrika hebben, door hun strijd, reeds de essentiële lessen voor het wereldproletariaat voor het voetlicht geplaatst: over de manier waarop hun eigen strijd in handen genomen moet worden, over de organisatie van de bezetting van de straat, over de solidariteit en de wederzijdse hulp ... Op het Tahrirplein heeft deze creativiteit op het gebied van zelforganisatie van de arbeidersstrijd zich al uitgedrukt, zoals McNally dat beschrijft: "Op het Tahrirplein, het zenuwcentrum van de 'revolutie', was de menigte, soms met honderdduizenden protesterenden, rechtstreeks betrokken in de beslissingen. Georganiseerd in kleinere groepen, discussiëren en debatteren de mensen, en zenden dan verkozen delegaties naar de plaatsen waar overlegd wordt over de eisen van de beweging. (...) delegaties van de mini-vergaderingen komen dan samen om te discussiëren over de heersende stemming, voordat de mogelijke eisen, via het geïmproviseerde luidsprekersysteem van het plein, worden voorgelezen. De aanvaarding van ieder voorstel gebeurt op basis op de omvang van het boegeroep of gejuich, die het ontvangt van menigte als geheel." Eveneens lessen over de manier waarop men zich collectief kan verdedigen tegen de aanvallen van de politie en de plunders, over manier waarop de sektarische verdelingen tussen de soennieten en de shi'iten, moslims en de christenen, religieuzen en niet-religieuzen overwonnen kunnen worden. Lessen over de verspreiding, over de grenzen van alle landen heen, van de revolutie die zich uitbreidt van land tot land, met dezelfde eisen en methodes, en het feit dat overal de proletariërs gaan ontdekken dat ze aanlopen tegen dezelfde aanvallen op hun levensniveau, tegen dezelfde repressie, tegen hetzelfde systeem van uitbuiting. Toen ze in de loop van de laatste dagen werden geïnterviewd door de pers, hebben de arbeiders in Egypte de eenvoudige waarheid verteld over wat hen ertoe aanzet om te staken en te demonstren: ze kunnen hun gezin niet voeden, want hun lonen zijn te laag, want de prijzen zijn teveel gestegen, want de werkloosheid grijpt om zich heen....

De arbeidersklasse van alle landen zal steeds meer te maken krijgen met de verslechtering van haar levensomstandigheden en geen enkele 'democratische hervorming' zal hen verlichting brengen. De arbeidersklasse heeft alleen haar strijd om zich te verdedigen, en het vooruitzicht van een nieuwe maatschappij als oplossing■

Am/W / 26.02.2011

(1) Een Egyptische journalist die een blog heeft op arabawy.org.

(2) Professor in de politieke wetenschap aan de universiteit York in Toronto.

LIBIË

De verschrikkelijke Kadhafi is nochtans de vriend van alle bourgeoisieën

Mortiergeschut en lanceren van bazooka's door jachtvliegtuigen, bombardementen vanuit de lucht en van op de grond op ongewapende betogers. De hoofdstad van Libië, Tripolis, in vuur en vlam gezet. Meer dan 2000 doden reeds enkel in de regio van Benghazi sinds 17 februari. Maar de moordpartijen en de dodelijke gevechten zijn bijna veralgemeend over heel het land. Massieve uittocht van tienduizenden gastarbeiders, ontzet en getraumatiseerd door de

afschuwelijke gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt. Lijken van burgers zowel als van gedeserteerde soldaten met handboeien die in ondergrondse gevangenissen worden ontdekt. Overal lichamen die door granaten in flarden zijn geschoten, kadavers die ter plaatse in de straten of in de huizen achter werden gelaten met een kogel recht in het hoofd of in het hart. Het is duidelijk dat de sinistere kolonel Kadhafi en zijn zonen niet om een cent verlegen zijn geweest om

hun leger en hun Afrikaanse huurlingen van de islamitische Legioenen, die vet gehonoreerd worden door middel van olie-dollars, in de ergste afslachting te lanceren, en die tot in de overrompelde ziekenhuizen zijn gekomen om de gewonden af te maken. Het bloedbad dat in Libië wordt ontketend, is de uitdrukking van de kapitalistische barbarij in heel zijn afschuw.

Libische ministers en ambassadeurs hebben verkozen om het zinkend schip van dit op hol gelagen regime te verlaten en af te treden. Gevechtspiloten verkozen om hun vliegtuigen aan de grond te zetten op Malta en militairen die de opdracht kregen om de menigte neer te knallen om te deserteren, een deel van het leger heeft zich hals over kop aangesloten bij de opstandelingen. Na bloedige gevechten, is het Oosten en vervolgens het Westen van het land in de handen van de opstandelingen gevallen. Die plannen nu om massaal met „een nieuw gevormd leger“ rond enkele generaals, die in het andere kamp zijn overgegaan, de hoofdstad aan te vallen. Kadhafi, steeds meer geïsoleerd, regeert slechts nog over Tripolis, ten prooi aan de chaos. Maar bij het ter perse gaan, is het onmogelijk om de afloop te voorzien. Kadhafi, die zijn leven lang aan de macht kon blijven door op sluwe wijze de rivaliteit en de verdelingen uit te spelen tussen de verschillende Bedoeïenestammen, die het archaische weefsel vormen van de Libische Staat, bleef zonder ophouden zijn theatrale redevoeringen opdrukken met ronkende bedreigingen waarin hij de bevolking nog andere moordpartijen beloofde van de omvang van het Tiananmenplein (repressie die tussen april en juni 1989 duizenden slachtoffers in China maakte). In zijn grotesk, wezenloos en delirerend gepreek riep hij de ene keer op om tot het bittere einde te strijden, dan weer om de opstandelingen, die hij beschuldigde gedroegerde jongeren te zijn „die zich als dieren gedragen“, gemanipuleerd bovendien door Al Qaida, tot de laatste man uit te roeien.

Met een grenzeloze hypocrisie, beperkt de westerse bourgeoisie zich ertoe om tegen dit overdreven gebruik van machtsvertoon te protesteren en vraagt zij de gevechten stop te zetten, maar "de zogenaamde internationale gemeenschap" heeft zich tot nu toe goed weerhouden om doeltreffende economische of financiële tegenmaatregelen te treffen. Dat hoeft ons niet te verbazen.

Sinds Kadhafi, die reeds 42 jaar aan de macht is, in 2004 terug "omgangswaardig" werd, en de spons werd geveegd over de aanslag van Lockerbie, repten alle grote mogendheden zich naar Libië om het land uitbundig het hof te maken en fantastische commerciële contracten te ondertekenen, die meer van aas weg hadden dan van een concrete aankoop. Net als alle grote oliemaatschappijen die zelfs niet op deze datum hadden gewacht om de Libische bronnen uit te baten. Niet in de eerste plaats de Franse Staat die mee voorop loopt in de voordelige verkoop van wapens (voor 30 miljoen euro met name MBDA, dochtermaatschappij van EADS, voor de anti-tankraketten Milan, EADS Defensie en Veiligheid voor telecommunicatienetwerken en de pool Dassault-Thales-Snecma Sofema voor de renovatie van Mirages). België en Nederland lieten niet na hun steentje mee te pikken in deze wapenwedloop zoals de FN geweren en kogelhelmen getuigen die vandaag tijdens de slachtpartijen worden aangetroffen. Niemand is de verwaandheid van Kadhafi vergeten bij zijn bezoek in december 2007 aan Frankrijk waar Sarkozy de rode loper voor hem had uitgerold. Toen hij zijn luxueuze Bedoeïenen-tent en zijn gevolg in de tuinen van het Elysée mocht plaatsen in ruil voor aankoopbeloftes van enkele Mirages en ander geschut. Neen, een mensenleven is voor al onze leiders en onze uitbuiters zowel van linkse als van rechtse strekking niet meer waard dan voor een Kadhafi, een Ben Ali of een Moubarak!

„Geschonden, onteerd, wadend in bloed, druipend van vuil zo staat de burgerlijke maatschappij voor ons, zo is zij! Niet als zij keurig en zedelijk cultuur, filosofie en ethiek, orde, vrede en rechtstaat presenteert maar als verscheurend beest, als heksensabbat van de anarchie, als pestadem voor beschaving en mensheid zo vertoont zij zich in haar ware, naakte gedaante“. verontwaardigde zich reeds Rosa Luxemburg in de Brochure van Junius (de Crisis van de Sociaal-democratie) in 1916. Deze zinnen hebben bijna een eeuw later niets van hun actualiteit verloren. Wij moeten ze in ons geheugen houden zolang wij niet wereldwijd de ketens van de ellende, van de terreur en van de kapitalistische uitbuiting hebben verbroken ■

OVERAL TER WERELD

De arbeidersklasse begint te reageren op de bezuinigingsplannen

De stakingen en betogingen die in oktober en november in Frankrijk plaatsvonden, naar aanleiding van de hervorming van de pensioenen, getuigen van een sterke strijdbaarheid in de rijen van het proletariaat (zelfs ze er niet in geslaagd zijn de bourgeoisie te doen wijken). Deze beweging ligt in de lijn van een internationale dynamiek van onze klasse, die steeds meer de weg van de strijd hervindt. Zo vinden er in talrijke andere landen eveneens klassegevechten plaats. De economische crisis en de bourgeoisie halen in de hele wereld het schraapmes eroverheen. En overal, van Europa tot de Verenigde Staten, beginnen de arbeiders stilaan te reageren en weigeren ze de opgelegde verpaupering, besparingen en de 'heilzame' (sic) offers te accepteren.

Op dit ogenblik is deze reactie niet van het niveau van de aanvallen, die we ondergaan. Dit is ontegenzeggelijk het geval. Maar er is een dynamiek losgebarsten, de overdenking en de strijdlust van de arbeiders zal zich verder ontwikkelen. Als bewijs dit nieuwe gegeven: momenteel proberen minderheden zichzelf te organiseren om bij te dragen aan de ontwikkeling van massale strijd en zich te ontdoen van de invloed van de vakbonden ■

De studenten, en zij die hun steunden, kwamen goedgezind naar de betogingen, hadden hun eigen spandoeken en leuzen gemaakt, waarbij sommigen onder hen zelfs voor het eerst meededen aan een protestbeweging. De stakingen, manifestaties en bezettingen waren allesbehalve brave gebeurtenissen, zoals vakbonden en de 'bestuurders' van links die meestal beogen te organiseren. De spontane werkonbrekingen, de bestorming van het algemeen hoofdkwartier van de Conservatieve Partij in Millbank, de uitdaging van de politieversperringen, of de inventieve ontwijking ervan, de bestorming van de gemeentehuizen en andere openbare plaatsen, zijn maar enkele voorbeelden van deze openlijke rebelse houding. En de afkeer van de veroordeelde der manifestanten door de president van de NUS (Nationale Studenten Vakbond) Porter Aaron in Millbank, waren zo ruim verspreid dat hij vervolgens zijn meest banale excuses diende aan te bieden.

Deze geestdrift van verzet, die bijna oncontroleerbaar was, heeft de regeringsleiders verontrust. Een duidelijk signaal van deze ongerustheid is de mate van repressie die de politie tegen de betogers toepaste. Op 24 november werden in Londen duizenden betogers, enkele minuten na hun vertrek van Trafalgar Square, omsingeld door de politie. Ondanks enkele gelukke pogingen om het politiecordoon te doorbreken, hebben de ordetroepen duizenden van hen urenlang in de kou tegengehouden. Op een bepaald ogenblik is de bereden politie dwars door de menigte heengeedrongen. Hetzelfde scenario van gebruik van bruto geweld vond plaats in Manchester, in Lewisham Town Hall en elders. Na de inval in de zetel van de Conservatieve Partij in Millbank hebben de dagbladen hun dagelijkse oplage gebracht met foto's van zogenaamde 'vandalen', waarbij schrikbarende geruchten werden verspreid over revolutionaire groeperingen, die zich met hun onheilspellende propaganda gericht hadden op de jongeren van de natie. Dit alles toont de ware aard van de 'democratie' waarin wij leven.

De rebellie van de studenten in Groot-Brittannië is het beste antwoord op het idee dat de arbeidersklasse in dit land passief blijft ten opzichte van de stroom van aanvallen, die gelanceerd wordt door de regering op alle aspecten van ons levensniveau: baan, salaris, gezondheid, werkloosheid, invaliditeitsuitkering evenals schoolgeldvergoeding. Ze is een waarschuwing aan de leiders dat een hele nieuwe generatie van de uitgebuide klasse niet langer de logica accepteert van de opofferingen en bezuinigingen ■

De studenten en leerlingen tegen de verhoging van de kosten voor het volgen van onderwijs, gaat nog steeds verder. De voorgaande demonstraties zijn geëindigd in harde confrontaties met de anti-oproerpolitie, die een strategie van insluiting voerde. Ze aarzelden daarbij niet om de betogers met de wapenstok te lijf te gaan, met als gevolg dat er veel gewonden vielen en aanhoudingen plaatsvonden en dit vooral in Londen, waar de bezettingen, met de steun van de leraren, plaatsvonden op een vijftiental universiteiten. Op tien november bezetten de studenten de zetel van de Conservatieve Partij en op 8 december hebben ze getracht binnen te dringen in het Ministerie van Financiën en de Hoge Raad, terwijl betogers zich meester probeerden te maken van de Rolls-Royce, die prins Charles en zijn echtgenote Camilla vervoerde.

Engeland: de jonge generatie knoopt terug aan bij de strijd

Op 23 oktober, de eerste zaterdag na de bekendmaking van de strenge regeringsmaatregelen, die een drastische beperking van de overheidsuitgaven inhouden, hebben er na oproep van verschillende vakbonden in het hele land manifestaties plaatsgevonden tegen deze aanvallen voortkomend uit de begrotingsplannen. De hoeveelheid deelnemers, die varieerde van 399 in Cardiff tot 15000 in Belfast of 25000 in Edinburg, weerspiegelt de diepe onderliggende woede.

Een ander voorbeeld van afkeer is de rebellie van de studenten tegen de verhoging van de inschrijvingskosten aan de universiteiten met 300%. Deze financiële uitgave alleen al verplicht hen zich zwaar in de schulden te steken, zodat ze na hun studies astronomische afbetalingen dienen te voldoen (die kunnen gaan tot 95.000 euro!). Deze nieuwe verhogingen hebben een hele reeks betogingen uitgelokt, van het Noorden tot het Zuiden van het land (vijf demonstraties in minder dan één maand: op 10, 24 en 30 november op 4 en 9 december). Desondanks is deze verhoging van de inschrijfkosten op 8 december toch definitief aangenomen in de House of Commons.

Stakingen aan de universiteiten, bij de vormingsinstituten, onder de studenten van de lagere en hogere scholen, een lange lijst van bezettingen van universiteiten, veelvuldige bijeenkomsten om te beraadslagen welke weg gevolgd moet worden... De studenten hebben hierbij steun gekregen en solidariteit ondervonden van veel leerkrachten, die hun ogen te sloten voor de afwezigheid van stakende leerlingen in de klaslokalen (de regelmatige aanwezigheid in de les is streng verplicht) en die de studenten op gingen zoeken en om met hen in discussie te gaan.

De revolte van de studenten en leerlingen tegen de verhoging van de kosten voor het volgen van onderwijs, gaat nog steeds verder. De voorgaande demonstraties zijn geëindigd in harde confrontaties met de anti-oproerpolitie, die een strategie van insluiting voerde. Ze aarzelden daarbij niet om de betogers met de wapenstok te lijf te gaan, met als gevolg dat er veel gewonden vielen en aanhoudingen plaatsvonden en dit vooral in Londen, waar de bezettingen, met de steun van de leraren, plaatsvonden op een vijftiental universiteiten. Op tien november bezetten de studenten de zetel van de Conservatieve Partij en op 8 december hebben ze getracht binnen te dringen in het Ministerie van Financiën en de Hoge Raad, terwijl betogers zich meester probeerden te maken van de Rolls-Royce, die prins Charles en zijn echtgenote Camilla vervoerde.

Levendig debat over de kwestie van de vluchtelingen

De openbare bijeenkomst van de IKS beperkt zich niet tot één of enkele toespraken, waarbij er na afloop enige vragen kunnen worden gesteld. Zij is allesbehalve een eenmalige krachtmeting tussen tegenover elkaar staande standpunten. Integendeel: zij maakt deel uit van een voortgaande, levendige overdenking binnen de klasse, die alleen vruchtbaar kan zijn in een kameraadschappelijke uitwisseling van standpunten. Haar doel is bij te dragen aan het debat over de fundamentele kwesties die de klasse aangaan en daarover zoveel mogelijk helderheid te scheppen onder de aanwezigen.

De openbare discussiebijeenkomst die op 11 december in Amsterdam plaatsvond leidde opnieuw tot een levendig debat op basis van twee inleidingen: de ene inleiding was een samenvatting van de tekst van de AAGU *Hoe organiseer je verzet zonder afbreuk aan je idealen?* (1) De andere inleiding werd gedaan door een sympathisant van de IKS en is in zijn geheel hieronder afgedrukt.

De discussie liet zien dat er tussen de standpunten van aanwezigen grote verschillen kunnen bestaan, maar dat zoiets geen enkel beletsel vormt voor een hele levendige en interessante discussie. Juist omdat er duidelijke verschillen bestonden, leverde de discussie de diepgang op, die het voor de aanwezigen na afloop duidelijker maakte, wat de overeenkomsten en de verschillen zijn onder de aanwezigen, wat betreft hun ideeën over de vluchtelingenkwes- tie. Behalve de nog bestaande meningsverschillen bleek aan het einde van de vergadering dat we het ook over een aantal kwesties met elkaar eens zijn:

- over het feit dat de vluchtelingen (niet alleen in Nederland, maar over de hele wereld) uitgebuit worden.
- over het feit dat de vluchtelingenkwes- tie het gevolg is van de verergering economische crisis.
- dat de vluchtelingenkwes- tie een fenomeen is dat alleen op inter- nationaal vlak opgelost kan worden.
- dat voor de oplossing van het vluchtelingenprobleem we niet aan hoeven te kloppen bij de heersende klasse.

Wat is de werkelijke oorzaak van de massale vluchtelingenstroom vandaag? Welke solidaire houding moeten we aannemen?

Eindelijk het onderwerp vluchteling. Het is een goed onderwerp omdat het een van de centrale kwesties voor de arbeidersklasse in de hele wereld is. Uit de vorige discussie (op de contactbijeenkomst in Antwerpen op 28 augustus 2010) is gebleken dat het een belang- rijke kwestie is voor de arbeidersklasse, want het onderwerp wekte een grote betrokkenheid op bij alle aanwezigen. De discussie was levendig, behandelde veel aspecten van de vluchtelingenkwes- tie en bijna iedereen nam er aan deel;

1. Over de volksbeweging/volksverhuizingen in de geschiedenis. De volksbewegingen hebben in de geschiedenis altijd plaatsge- vonden. Zelfs al voordat het kapitalisme bestond. Deze volksbewegingen kwamen ook onder het kapitalisme voor (mensen werden van huis en haard verdreven door ellende, ziektes, en dergelijke en miljoenen stierven van de honger). Mensen die in deze volksbewegingen terecht kwamen, konden in opgaande periode van het kapitalisme (tot 1900 ongeveer) redelijk gemakkelijk in het productieproces worden opgenomen. Het kapi- talisme verkeerde toen in fase, waarin het zich steeds meer uitbreidde over de hele wereld. Toen kon ze ontheemden, die hun arbeids- kracht te koop aanboden, goed gebruiken.

De mensen die teveel waren om direct aan het werk gezet te worden, toch maakten deel uit van het kapitalistische productieproces, maar dan in de vorm van een arbeidsreserveleger.

2. Hoe de bourgeoisie de vluchtelingenkwes- tie in de huidige pe- riode inzet in imperialistische confrontaties

De situatie, zeker de laatste vijftig jaar, als het kapitalisme volop in zijn vervallperiode verkeert, is compleet veranderd. Mensen die op drift zijn geraakt, kunnen niet meer in productieproces worden op- genomen. Van een voordeel wordt het een probleem voor het kapi- talisme. Vanaf dat moment worden ze niet meer beschouwd als potentiële arbeidskrachten, maar als vluchtelingen waar je geen kant mee op kunt en die alleen maar overlast veroorzaken.

Die zogeheten vluchtelingen worden in de loop van laatste eeuw daardoor steeds meer gebruikt als een politiek instrument en wor- den uitgespeeld in de confrontatie en de oorlog tussen de verschil- lende imperialistische rivalen (om druk uitoefenen op een andere blok of op een andere land).

3. Over de kwestie van de solidariteit met alle vluchtelingen. Over algemeen werd hier ontkennend op geantwoord. Lang niet alle vluchtelingen maken deel uit van de arbeidersklasse en hebben dezelfde klassenbelangen als de arbeiders. Degenen die – poten- tieel, eventueel in de toekomst – tot de arbeidersklasse behoren, zijn

niet alleen te verdedigen, maar moeten ook door de arbeidersklasse verdedigd worden. Zoiets kan echter nooit op individuele basis ge- beuren. Hoe solidair ieder van ons persoonlijk ook zou willen zijn met de vluchtelingen die deel uitmaken van de arbeidersklasse. Zo- iets kan alleen door de arbeiders in haar strijd als klasse tot stand gebracht worden (zijn beslag krijgen). Tenminste als de strijd een bepaald niveau bereikt heeft, of anders gezegd: als de arbeiders- klasse het initiatief heeft in de strijd.

4. De vluchtelingen zijn in het reëel een probleem voor de arbeidersklasse. Een deel daarvan behoort tot de arbeidersklasse. De bourgeoisie gebruikt kwestie tegen de arbeidersklasse door een negatief beeld van de vluchtelingen te geven; en zo de tegenstellingen tussen de arbeiders van de verschillende nationaliteiten en culturen aan te wakkeren.

5. Het is van groot belang om onze eenheid van klasse te verdedi- gen tegen alle verdelingen die aan haar worden opgedrongen. Als de krachtsverdeling gunstig is kan zij de kwestie van de vluchtelin- gen in strijd opnemen en in goede richting leiden.

Het is wellicht belangrijk nog even te benadrukken dat de arbeidersklasse van nature de historische klasse is die de internationale eenheid (internationalisme) in zich draagt. Vandaar dat ze in haar verzet tegen de aanvallen van de bourgeoisie ook altijd streeft naar uitbreiding en eenmaking van de strijd. Daarom ook dat arbeiders van de verschillende andere sectoren en regio's dan altijd de neiging

hebben om zich solidair te verklaren en tot uitdrukking te brengen. Dit in tegenstelling tot de bourgeoisie, die haar hoogste vorm van eenheid bereikt in de nationale staat en maar één uitweg kent: die van de oorlog van allen tegen allen.

6. De kwestie dat zelfs de meest radicale strijd voor de vluchtelin- gen, zoals die van de AAGU niets te maken heeft met anti- kapitalisme of met internationalisme. Ook al mag de AAGU nog zo vaak beweren dat ze geen onderscheid maakt naar ras, kleur, nationaliteit of afkomst, haar strijd blijft gevangen in de kapitalisti- sche verhoudingen en wordt uiteindelijk zelfs gebruikt door de bour- geoisie. (2)

7. Hoe gaat de arbeidersklasse om met multiculturele verschillen binnen haar gelederen? Dit is ook aan de orde geweest in de discus- sie bij de vluchtelingenkwes- tie. Wellicht toch belangrijk om hier toch nog enige aandacht aan te besteden. Moet de arbeidersklasse te cul- turele identiteit van de eenieder blijven benadrukken, zoals links dat doet, of moet de arbeidersklasse ook streven naar meer eenheid op dat vlak? Met andere woorden: moet de arbeidersklasse er maar stre- ven zoveel mogelijk hindernissen weg te nemen die haar strijd tot eenheid in de weg kunnen staan? Hoe is de arbeidersklasse in de geschiedenis omgegaan met de verschillen in taal en cultuur. Is dat een probleem geweest of niet en hoe heeft ze die kwestie opgeno- men in haar strijd. Zie bijvoorbeeld de Oktoberrevolutie in Rusland in 1917, waar arbeiders en arbeidsters van meer dan 10 verschil- lende 'nationaliteiten' in betrokken waren en deelnamen aan algeme- ne vergaderingen en massabijeenkomsten ■

(1) Zie de website van AAGU: <http://www.aagu.nl/>

(2) Noot van de IKS: we twijfelen op geen enkele wijze en op geen enkel mo- ment aan de integriteit en de oprechtheid van de kameraden, die op de open- bare bijeenkomst aanwezig waren en deelnemen aan de acties van de AAGU. Maar hoe goedbedoeld de acties van de AAGU ook zijn, op de een of andere manier slaagt de bourgeoisie er toch altijd weer in om ze te gebruiken ten eigen voordeel. Al is het alleen maar door te laten zien hoeveel er in een democratie mogelijk is je je mening tot uitdrukking wilt brengen; dan zijn zelfs tegen de democratie gerichte acties mogelijk.

CONFLICT TUSSEN DE TWEE KOREA'S

De Spanningen tussen China en de Verenigde Staten lopen op

Bij het bombardement op 23 november van een Zuid-Koreaanse eiland Yeonpyeong, door het regime van Noord-Korea, werden twee matrozen en twee burgers gedood en talrijke huizen vernield. Het ligt in dezelfde lijn als de dood van 46 Zuid-Koreaanse matrozen in maart 2010, toen hun schip zonder enige twijfel werd getorpedeerd door een Noord-Koreaanse onderzeeër. Dit laatste incident volgt eveneens op de onlangs geuite openbare aanklacht tegen het Noorden waarbij deze, vanwege van zijn geavanceerde productie van plutonium voor militaire doeleinden, gekwalificeerd werd als een 'schurkenstaat'. Vandaag heerst er een gevaarlijk samenvallen van de spanningen op het strategische schaaqbord van Zuid-Oost-Azië en waarin niet alleen Noord- en Zuid-Korea betrokken zijn maar ook China en de Verenigde Staten. Niemand wil op het ogenblik een totale oorlog, en zeker niet de respectievelijke en voornaamste peetvaders van elk deel van de twee Korea's, China en de Verenigde Staten. Maar de toestand kent zijn eigen dynamiek naar de afgrond en een irrationaliteit, die uit de hand dreigt lopen.

De oorlog van Korea van 1950-'53, waarbij de Sovjet-Unie en China het regime in het noorden steunden tegen het pro-Amerikaanse regime uit het zuiden, bracht de Amerikanen ertoe een stortvloed van 13.000 ton bommen per maand te droppen.

In het Noorden is de oorlog nooit officieel als beëindigd beschouwd en van tijd tot tijd duiken er nog spanningen op. Deze spanningen zijn in de huidige periode gevaarlijker geworden door het opkomend militarisme, door een veel meer nadrukkelijke bevestiging van het imperialisme van China, waardoor de Verenigde Staten, als enige grootmacht in de wereld, ertoe gedreven worden om hun aanwezigheid voortdurend te onderstrepen.

Na de aanval van 23 november heeft president Obama Noord-Korea betiteld als een 'ernstige en constante bedreiging, die aangepakt moet worden' (BBC-News van 23 november). Voordien hadden de Verenigde Staten het land al bestempeld als een 'schurkenstaat' en Bush had het ingedeeld in het kamp van de 'as van het kwaad'. Er zijn permanent tienduizenden Amerika- nese soldaten gestationeerd in de regio, zowel in Zuid-Korea als in Japan. En de Verenigde Staten zijn voortdurend betrok- ken bij militaire oefeningen in het binnenland en rond de wateren die door beide Korea's betwist worden. Het sturen van een eskadron, samen met het vliegdekschip *USS George Washington* (dat rond 29 november moest aankomen in de zone), kan de spanningen alleen maar doen oplopen. Het feit dat de Zuid-Koreaanse Minister van Defensie de laan werd uitgestuurd omdat hij niet vlug genoeg had geantwoord op het spervuur – het vuren duurde 13 minuten – is nog een andere bron van spanning. De regering heeft beslist om de 'regels van het engagement te herdefiniëren', die er tot nog toe op neerkwamen om escalaties te vermijden (*The Guardian* van 26 november). Ongeveer vijf jaar geleden, had het Pentagon de mogelijkheid overwogen om nucleaire aanvallen op Noord-Koreaanse 'doelwitten' uit te voeren en vandaag zijn er tenminste twee Amerikaanse terreinen, die vol staan met bewapende kernraketten, en die voortdurend gericht staan op het regime van Pyonyang. Hun 'strategisch geduld'-plan, dat wil zeggen hun plan om druk uit te oefenen op Noord-Korea door middel van verscherpte sancties en militaire provocaties – terwijl ze op hetzelfde moment de onmiddellijke ontmanteling van de kernwapens eisen – komt in grote lijnen overeen met wat de Verenigde Staten doen tegen Iran: de wortel en de stok.

Maar er is geen enkel teken, zoals Washington had gehoopt, van een naderende val van het Noord-Koreaanse regime, dat sterker en brutaler lijkt dan ooit. Net zoals de banden tussen Noord-Korea en China nog zijn aangehaald, toen deze laatste openlijk de machtovername van de zoon van de 'Grote Leider', Kim Jong Eun, toejuichte en hem voor langere tijd zijn steun aanbood. Noord-Korea speelt een vitale strategische rol als bufferzone voor China en China steunt het ook om te voorkomen dat er miljoenen vluchtelingen over de grens, in China, zouden neerstrijken.

Al deze 'oorlogstokers' beweren de 'stabiliteit' te willen, maar zij spelen juist een gevaarlijk spel. De uitkomst ervan is nog onzekerder doordat de imperialistische wereldorde de laatste twintig jaar steeds chaotischer is geworden. ■

De beweging tegen de CPE in 2006

Een voorbeeldige strijd voor de arbeidersklasse

Nu in verschillende landen van Europa (Groot-Brittannië, Griekenland, Nederland, Italië, enz.) de studenten en scholieren in beweging zijn gekomen, is het essentieel te weten wat de ervaringen zijn uit voorgaande bewegingen, waarin deze betrokken waren. Eén zo'n voorbeeld is de strijd van de lente van 2006 in Frankrijk tegen de zogenaamde CPE-maatregel die de regering toen wilde doorvoeren.

De beweging tegen de CPE in 2006 Een voorbeeldige strijd voor de arbeidersklasse.

Vijf jaar geleden werden de collegezalen, eersteklas plaatsen voor de meesterlijke verveling, op brute wijze gekwet uit hun verdoving door de impact van vlammeende discussies over werkloosheid, preciaire banen, de uitbuiting en de toekomst. De arbeidersjeugd, scholieren en studenten, stelden zich als een mens op tegen een aanval van de staat, tegen het "Contrat Première Embauche" (1), ondeugend omgedoopt tot "Contrat Poubelle Embauche" ("Wegwerpricht voor startbanen"). Na drie maanden van heftige (bruisende) strijd, moest de regering toegeven en zijn onbillijk wetsontwerp intrekken.

Dit soort overwinningen komen zelden voor in de strijd. De bourgeoisie houdt altijd vast aan haar plan om de arbeidersklasse de meest vernietigende nederlagen toe te brengen, om haar te demoraliseren en haar de lust tot strijd te ontnemen. Deze systematische politiek werd perfect uitgedrukt door de voormalige Minister-President Raffarin, toen hij in 2003 tegenover de woede van de onderwijzers, na een nieuwe hervorming van de pensioenen, met arrogantie had bevestigd dat "*het niet de straat is die regeert.*"

Als de bourgeoisie op deze manier heeft toegegeven, dat doet ze dat omdat ze in deze beweging een werkelijk gevaar heeft gezien. De studenten hebben de vitale betekenis van de zelfstandige Algemene Vergaderingen ontdekt. Deze Algemene Vergaderingen vormden werkelijk de longen van de beweging. Ze hebben de studenten in staat gesteld om bijeen te komen, met elkaar te discussiëren en zich collectief te organiseren. Zij zijn zich bewust geworden, dankzij deze openbare debatten, dat hun strijd niet een speciale vorm van strijd is, maar onderdeel uitmaakt van die van de hele arbeidersklasse.

Daarom hebben ze hun Algemene Vergaderingen en hun collegezalen opengesteld voor de scholieren, de werklozen, werkenden en de gepensioneerden, die bij iedere interventie een donderend applaus kregen van de aanwezigen deelnemers. Om dan ook het grootst mogelijke aantal arbeiders in de strijd te betrekken, hebben de studenten, heel bewust, de eisen die specifiek zijn voor het universitaire milieu aan de kant geschoven, zoals de afschaffing van de LMD (2), om daartegenover die eisen naar voren te schuiven die gemeenschappelijk zijn voor alle onderdrukten: de toenemende verarming.

De studenten hadden heel goed begrepen dat de uitkomst van hun strijd in handen was van de loonarbeiders. Zoals een student dat in een bijeenkomst van de Francilienne-Coördinatie van 8 maart verwoordde: "*als we geïsoleerd blijven, zullen ze ons met huid en haar opvreten*". De spandoeken die de studenten boven de hoofden van de manifestanten uitdroegen, droegen opzienbarende leuzen van deze geest van eenheid: "*Studenten, scholieren, werklozen, preciaire arbeiders, van zowel de publieke als de privé-sector: eenzelfde strijd tegen de werkloosheid en preciaire banen!*" Dit uitgangspunt had, in de loop van de weken, langzaam maar zeker tot resultaat dat een toenemend aantal arbeiders gemobiliseerd werden. De hoeveelheid manifestanten in de demonstraties werd langzaam maar zeker steeds meer.

Toch heeft de regering allerlei manoeuvres uitgeprobeerd - politieke provocaties en geweld, verdraaiingen door de media, ... - armzalige pogingen. Door zich te mobiliseren, heeft de arbeidersklasse niet een oppervlakkige en "liefdadigheids" solidariteit tot uitdrukking gebracht, maar herkende ze zich in deze strijd en maakte zich die eigen. In antwoord op de oproep van de strijd van de nieuwe generatie, hebben de arbeiders (die mei '68 bijvoorbeeld nog meegemaakt hebben) laten zien dat, hoewel ze zelf moeilijkheden hadden om zich als een eenheid op te stellen tegen de dagelijkse aanvallen, ze zich daarentegen categorisch verzetten tegen het feit dat hun kinderen hetzelfde lot ondergaan. Het idee van een nog somberder toekomst voor de jeugd, gesymboliseerd in de nieuwe "Contrat Pour Esclave" (slavencontract), was voor hen eenvoudigweg onverdraaglijk en maakte hen opstandig. De beweging tegen de CPE is dus beette bij beette de strijd van de hele arbeidersklasse geworden.

Hier raken we de aan de kern die de heersende klasse angst heeft ingeboezemd. De bourgeoisie heeft ervoor gekozen om

toe te geven om de manifestaties niet eindeloos door te laten gaan. Want daarin school het gevaar dat de arbeidersklasse de methoden, die door de studenten aan het daglicht was gebracht, zou overnemen. De malaise van bourgeoisie was zo erg dat zelfs in Duitsland waar dezelfde aanval werd ondernomen) de regering Merkel haar wetsontwerp liever terugtrok in plaats van de arbeiders de straat op te zien gaan en haar krachten (toppunt van verschrikking) te zien verenigen met hun klassebroeders aan de andere kant van de Rijn.

Niets zou erger zijn op dat ogenblik voor de bourgeoisie dan de arbeiders te zien herontdekken hoe de strijd zelf in handen te nemen door middel van zelfstandige algemene vergaderingen en het belang van de leuzen te begrijpen die de eenheid tot uitdrukking brengen. Deze beweging was een veel te vruchtbaar terrein voor de ontwikkeling van de solidariteit tussen de verschillende sectoren en tussen de generaties van arbeiders. Voor de bourgeoisie kwam het er dus op aan om absoluut een einde te maken aan deze bruisende strijdervaring, die de arbeiders het voorbeeld liet zien van deze nieuwe enthousiaste en energieke generatie.

Maar als ze zich terugtrekt, zal het moment van de aanval alleen maar uitgesteld worden. De aanvallen tegen de levensomstandigheden kennen geen uitstel. Maar dankzij de strijd zoals die in de lente van 2006 in Frankrijk plaatsvond, krijgt de arbeidersklasse beette bij beette weer meer vertrouwen in zichzelf.

(3) De arbeiders (aan het werk of werkloos, met pensioen of in de collegezalen) herkennen zich opnieuw als behorend tot een klasse, die gemeenschappelijke belangen heeft en de mogelijkheid bezit om zich collectief te verdedigen ■

Op alle continenten, de toekomst behoort aan de klassestrijd!

Bewerking van een artikel van Pawel / 13.03.2007

(1) Het eerste arbeiderscontract voor alle jongeren tot en met 25 jaar, een jongerenbanenplan, waarbij deze de eerste twee jaar zonder enige reden zouden kunnen worden ontslagen. (startbaancontract)

(2) LMD = Licence-Master-Doctorat, een nieuwe universitaire cyclus, die de duur van de studies verlengt.

(3) Zie de belangrijke strijdbeweging die het afgelopen najaar (2010) in Frankrijk heeft plaatsgevonden, en waar studenten en scholieren zich op verschillende plaatsen bij aansloten om over hun ervaringen van 2006 met de arbeiders van gedachten te wisselen.

vervolg van p. 1

Toename van de strijdwil onder de jongeren

De Nederlandse staat heeft niet alleen een schuld openstaan van 60% van haar bruto intern product. Ze heeft ook nog eens garanties uitstaan voor meer dan 200 miljard euro. Vandaar de onvermijdelijkheid van massale bezuinigingen van tegen de 20 miljard euro voor de komende jaren. Daarbij zijn de voornaamste pijlen gericht op het overheidspersoneel. Bedreiging met massaal ontslag is er voor de werkers bij de UWV (tussen de 4000 en 8000 werknemers); de universiteiten (mogelijk 6000 man personeel); het 'passend' onderwijs (wellicht 6000 werknemers); de belastingdienst (100-den banen); het openbaar vervoer in de grote steden (1000 arbeiders via privatisering). Maar wat er vooral hard inslaat is de van 3000 euro voor ieder student aan de universiteit of hogeschool, die een jaar moet overdoen. Het is vooral deze maatregel die onder de jongeren en hun ouders kwaad bloed zet. Het verzet ertegen is, net als in verschillende andere landen van West-Europa, in de loop van de afgelopen maanden dan ook taai en grimmig geworden.

Ondanks een opkomende woede hier en daar, wordt de algemene tendens momenteel vooral gekenmerkt door voorzichtigheid en een houding van 'eerst de kat uit de boom kijken'. Dat was ook wat de manifestatie van 17 februari uitstraalde, alhoewel er ook interesse bestond voor andere en ook voor kommunistische standpunten. De reacties van de arbeiders laten zien dat ze op dit moment nog niet in staat te zijn als een eenheid, als een klasse, op te treden die voldoende de kracht ontwikkelt om de bezuinigingen te keren. Maar de situatie kan snel omslaan onder invloed van de internationale gebeurtenissen en door de impact van de strijd onder de studenten en jongeren.

Degenen die zich echter niet zo gemakkelijk laten ringeloren zijn de studenten en scholieren van de universiteiten en hbo's. Deze verzetten de jongeren zich al maandenlang tegen de boete van 3000 euro voor een 'zittenblijver' op de universiteit. Wetende dat de meeste studenten genooddakt zijn om er een baantje bij te nemen om hun studie te kunnen betalen en fatsoenlijk rond te kunnen komen, is 'zittenblijven' een patroon waar de helft van de studenten in de tegenwoordige tijd niet aan ontkomt.

NEDERLAND: STRIJD TEGEN REGERINGSANVALLEN

Vanaf begin december afgelopen hebben ze een ononderbroken reeks van acties gevoerd in de vorm van demonstraties, bezettingen, uitdelen van flyers, demonstratieve bijeenkomsten, enzovoort. De kerstvakantie heeft de acties even onderbroken, maar de strijdbaarheid geenszins getemperd. Want in de maand januari van dit jaar gingen de acties onverminderd en zelfs nog radicaler door in de vorm van een hele reeks van bezettingen van hogescholen en universiteitsgebouwen.

Uitbreiding naar andere delen van de klasse

Tijdens de eerste acties lieten de studenten zich vaak nog leiden door de directieven van de officiële studentenvakbonden: waarvan de LSVB de belangrijkste is. En ze voerden actie aan de hand van typisch universitair getinte leuzen, waarbij 'Kenniscrisis' het officiële motto was. Maar in de loop van de acties, en met name vanaf januari, veranderde de geest onder de studenten en werden andere leuzen op de voorgrond geplaatst zoals: "I am your future", "Mijn moeder is schoonmaakster: wat nu?", "Thomas More: Utopia", "Het Kapitaal", enzovoort.

Zeker na de grote manifestatie van de 21e januari, in Den Haag, waar de reguliere studentenvakbonden geen standpunt innamen tegen het intimerende optreden van de ME, voor, tijdens en na die manifestatie, gingen er steeds meer stemmen andere wegen te zoeken. Meer en meer won het standpunt terrein om de eigen strijd niet teveel te idealiseren als de enige en de ware strijd, maar aansluiting te zoeken bij andere groepen van de maatschappij die door dezelfde bezuinigingsmaatregelen getroffen worden. Dit gebeurde vooral in kringen van de verschillende groepen Kritische Studenten, die naar het voorbeeld van Utrecht, in verschillende steden ontstonden. Zo verscheen er op de website van Kritische Studenten Utrecht (KSU) een artikel waarin naar voren werd gebracht dat "*Om de overheid te verslaan moeten we de handen ineen proberen te slaan met andere groepen die getroffen worden. (...) Voor toekomstige generaties studenten, maar ook voor de rest van de samenleving.*"

En dit was niet het eerste artikel dat dit idee naar voren brengt. Dit was zeker al de tweede of derde soortelijke bijdrage aan de discussie. De IKS heeft de ontwikkeling van deze overdenking begroet en naar voren gebracht de discussie hierover verder te zetten. Maar iets naar voren brengen betekent nog niet dat het ook in de praktijk wordt gebracht. Net zoals de solidariteitsverklaring van de bezetters van de 'Universiteit van de Toekomst' (voor wie is er nog een toekomst?) met de arbeiders van de GVB, geen vervolg kreeg door zich daadwerkelijk bij hun strijd te vervoegen, zo hebben de Kritische Studenten Utrecht ook nog niet de kans aangegrepen zich aan te sluiten bij die andere groepen. Zelfs niet toen de werkers van het 'passend onderwijs' op 9 februari massaal bij elkaar kwamen in Nieuwegein, bijna onder de neus van de KSU.

We begroeten resoluut de beweging onder de studenten. Naar de toekomst toe is het echter belangrijk dat het universitaire en hogeschoolse kader wordt overstege en zich te beschouwen als deel van één en dezelfde arbeidersklasse. Dat ze jongeren zijn die nu nog studeren, maar straks zullen gaan werken, dat ze niet alleen nu al, in allerlei bijbaantjes, maar zeker in de toekomst hun arbeidskracht zullen moeten verkopen om hun inkomen te verzekeren, daar zou best nog wat meer bij stilgestaan worden. Ze zijn nog steeds de werkenden, werklozen of preciairen van de toekomst en zullen zich op die manier bij de massa van de arbeiders vervoegen.

Ondanks de huidige zwakheden zijn het nu vooral de studenten, de jongeren, die nieuwe generatie die ons, met al hun elan, het voorbeeld geven. Net als in Groot-Brittannië in december en Italië in dezelfde maand laten ze ons niet alleen zien wat strijdwil is, maar proberen ze, door het gewoon te doen, de weg te vinden die hun strijd perspectief geeft. Studenten in Londen trokken ook gewoon naar de stakende arbeiders van de metro om solidariteit te betuigen met hun strijd ■

Delix / 23.02.2011

(1) "Van één ding kunt u op aan: wij staan achter u en zullen u helpen waar we kunnen!". aldus Roemer in een toespraak aan de arbeiders van MSD tijdens een manifestatie op 17-07-2010 in Oss.

KOMMUNISTISCHE LINKERZIJDEN EN INTERNATIONALISTISCH ANARCHISME

historische wortels van hun beweging. Daar ligt dan ook bijvoorbeeld de oorzaak van hun neiging om de 'arbeidersstrijd' te vervangen door 'autonoom volksverzet'.

Het is dus de verantwoordelijkheid van de IKS om op een eerlijke wijze, in alle openheid, al haar meningsverschillen naar buiten te brengen met als doel om, zo goed als zij dat kan, bij te dragen tot de versterking van het revolutionaire kamp. Net zoals het de verantwoordelijkheid is van de internationalistische anarchisten om door te blijven gaan hun kritiek op het marxisme tot uitdrukking te brengen. Dat moet op geen enkele wijze een belemmering zijn voor het houden van kameraadschappelijke debatten of een rem vormen op eventuele samenwerking, integendeel (9).

Bestaat er voor de IKS tussen de marxisten en de anarchisten een verhouding tussen meester en leerling?

Al deze kritieken van de IKS op het anarchisme richt ze niet op hen in de vorm van een meester die een leerling berispt. Tussenkomsten op ons Internet-forum hebben onze organisatie nochtans dikwijls verweten een 'meesterachtige' toon te hantieren. Buiten ieder verschil in smaak voor deze of gene literaire stijl, schuilt er achter die opmerkingen toch een reële theoretische kwestie. Moet de IKS tegenover de CNT-AIT en, meer in het algemeen, het Linkskommunisme tegenover het internationalistisch anarchisme, een rol van 'gids' of van 'model' spelen? Beschouwen wij onszelf als een verlichte minderheid die anderen de waarheid, het goede geweten en bewustzijn moet inluiseren?

Een dergelijke opvatting zou totaal in tegenspraak zijn met de eigenlijke traditie van het Linkskommunisme. En nog diepgaander toont zij die tegenspraak in de band die de kommunistische revolutionairen verbindt met hun klasse.

Marx bevestigt dat in zijn *Frans-Duitse Annalen*: "Wij stellen ons niet voor aan de wereld als doctrinaire, gewapend met een nieuw beginsel: hier is de waarheid, of de knieën ervoor! Wij vertegenwoordigen voor de wereld nieuwe beginselen die wij halen uit de beginselen van de wereld zelf. Wij zeggen hem niet: "Stop met je strijd, het zijn kinderachtigheden; het is aan ons om de werkelijke raadgevingen voor de strijd te geven". "Al wat wij doen is aan de wereld laten zien waarom hij in werkelijkheid strijdt". (10)

De revolutionairen, marxisten en internationalistische anarchisten staan niet boven de arbeidersklasse, zij maken er integraal deel van uit, zij zijn door ontelbare banden met haar verweven. Hun organisatie is het collectieve product van het proletariaat.

De IKS heeft zich dus nooit beschouwd als een organisatie die tot taak had om haar standpunt op te leggen aan de arbeidersklasse of aan andere revolutionaire groepen. Wij staan volledig achter de tekst van het Kommunistisch Manifest van 1848: "De kommunisten vormen geen partij die verschillend is tegengesteld is aan andere arbeiderspartijen. Zij hebben geen belangen die hen scheiden van het geheel van het proletariaat. Zij stellen geen bijzonder beginselen op waarnaar zij de arbeidersbeweging willen modelleren". Het is hetzelfde beginsel dat *Bilan*, orgaan van de Italiaanse Linkskommunisten, tot leven brengt bij het verschijnen van haar eerste nummer in 1933: "Zeker, onze fractie beroept zich op een lang politiek verleden, op een diepgaande traditie in de Italiaanse en internationale beweging, op een geheel van fundamentele politieke standpunten. Maar zij is niet van plan om deze politieke voorgeschiedenis te laten gelden als ze om instemming vraagt met de oplossingen die zij voorstaat voor de huidige toestand. Integendeel, zij nodigt de revolutionairen uit om de standpunten, die zij nu verdedigt, net als de politieke standpunten die zijn vervaardigd in haar basisdocumenten, te onderwerpen aan een verificatie van de gebeurtenissen".

Sedert haar oprichting heeft onze organisatie geprobeerd om diezelfde geest van openheid en diezelfde wil tot debat in cultuur te brengen. Zo schreven wij al vanaf 1977:

"In onze relaties met [de andere revolutionaire groepen] die buiten de IKS staan, maar wel dichtbij, is ons doel duidelijk. Wij proberen een kameraadschappelijke en diepgaande discussie te bewerkstelligen over verschillende vraagstukken waarmee de arbeidersklasse wordt geconfronteerd.

"Wij kunnen onze functie tegenover hen pas echt vervullen (...) als wij tegelijkertijd in staat zijn:

- ervoor op te passen om onszelf als enige bestaande revolutionaire groep te beschouwen;
- onze standpunten tegenover hen vastberaden verdedigen;
- tegenover hen een houding weten te bewaren die openstaat voor discussie, die in alle openheid gevoerd wordt en niet door middel van 'vertrouwelijke' uitwisselingen." (11)

Het gaat ons hier om een gedragsregel. Wij zijn overtuigd van de geldigheid van onze standpunten (en blijven tegelijkertijd openstaan voor een beargumenteerde kritiek), maar wij be-

schouwen ze niet als 'de oplossing voor de wereldproblemen'. Het gaat hier voor ons om een bijdrage aan de collectieve strijd van de arbeidersklasse. Om die reden hechten wij een heel bijzonder belang aan de debatacultuur. In 2007 heeft de IKS een hele oriënteringstekst gewijd aan dit vraagstuk alleen: "De debatacultuur: een wapen in de klassenstrijd". Wij stelden daarin: "Als de revolutionaire organisaties hun fundamentele rol willen spelen in de ontwikkeling en uitbreiding van het klassebewustzijn, is de cultuur van collectieve, internationale, kameraadschappelijke en publieke discussie absoluut essentieel" (12).

Bovendien zal de aandachtige lezer wel gemerkt hebben dat alle citaten, behalve het idee van de noodzaak tot debat, ook stellen dat de IKS vastbesloten is haar eigen politieke standpunten te verdedigen. Daar steekt geen tegenstrijdigheid in. In alle openheid willen discussiëren, betekent niet dat men gelooft dat alle ideeën gelijk zijn, dat alle standpunten geldig zijn. Zoals wij het onderstrepen in onze tekst van 1977: "Verre van elkaar uit te sluiten gaan een resolute verdediging van de principes en een open houding hand in hand: wij hebben geen schrik om te discussiëren, juist omdat wij overtuigd zijn van de waarde van onze standpunten".

Zowel in het verleden als in de toekomst heeft de arbeidersbeweging behoefte gehad aan vrije, open en kameraadschappelijke debatten tussen verschillende revolutionaire tendensen. Deze veelzijdigheid van standpunten en benaderingen zullen een rijkdom en onmisbare bijdrage vormen voor de strijd van het proletariaat en voor de ontwikkeling van zijn bewustzijn. Wij herhalen het nogmaals, maar binnen het gemeenschappelijk terrein van de revolutionairen kunnen er diepe meningsverschillen zijn. Deze moeten absoluut tot uiting komen en bediscussieerd worden. Wij vragen aan de internationalistische anarchisten niet dat zij afzien van hun eigen criteria, noch van wat zij beschouwen als hun theoretisch gedachtegoed. Integendeel, wij wensen vurig dat zij deze met helderheid uitlegen, als antwoord op de vraagstukken die zich aan allen opdringen. Wij wensen ook dat ze de kritiek de polemiek aanvaarden op dezelfde manier als waarop wij onze standpunten niet beschouwen als 'het laatste woord', maar als een open bijdrage aan elkaar tegensprekende argumenten. Wij zeggen niet tot deze kameraden: 'geef jullie wapens op tegenover de verkonigde superioriteit van het marxisme'.

Wij respecteren de diepgaande revolutionaire aard van de internationalistische anarchisten, wij weten dat wij zij aan zij zullen strijden als er bewegingen van massale strijd zich zullen voordoen. Maar wij zullen ook op overtuigende wijze (en hopelijk ook op overtuigende wijze) onze standpunten verdedigen over de Russische Revolutie en de Bolsjewistische Partij, de centralisatie, de overgangperiode, de anti-arbeidersrol van het syndicalisme... Voor ons gaat het niet om een verhouding van tussen meester en leerling of de hoop enkele anarchisten te bekeren om hen in onze rijen in te lijven, maar om volop deel te nemen aan het noodzakelijke debat tussen de revolutionairen.

Zoals jullie zien kameraden kan dit debat wel eens heel geanimeerd... en begeistert worden!

Als conclusie van deze serie van drie artikelen van 'Linkskommunisme en internationalistisch anarchisme', eindigen wij met deze enkele woorden van [de anarchist] Malatesta:

"Als wij anarchisten de revolutie alleen zouden kunnen maken of als de socialist (13) haar alleen konden maken, dan kon men zich de luxe veroorloven om ieder op zichzelf te ageren, en er misschien toe komen de handen ineen slaan. Maar de revolutie moet gemaakt worden door heel het proletariaat, het hele volk, waarvan de socialist en de anarchisten in aantal

slechts een minderheid vormen, zelfs als het volk veel sympathie lijkt te hebben voor de zowel de enen en voor de anderen. Als we onszelf verdelen, zelfs daar waar wij eensgezind kunnen zijn, dan zou dat neerkomen op het verdelen van het proletariaat, of beter gezegd, zijn sympathie doen afkoelen en het minder bereid maken om deze nobele gemeenschappelijke socialistische oriëntering te volgen, die socialist en anarchisten met zijn allen zouden kunnen doen zegenen van de revolutie. De revolutionairen en in het bijzonder de socialist en de anarchisten, moeten ervoor waken, dat zij onderliggende motieven, die leiden tot onenigheid, niet opdrijven en zich vooral bezighouden met de feiten en de doelen die hen kunnen verenigen en hun het grootst mogelijke revolutionaire resultaat kunnen doen bewerkstelligen" (Volontà, 1 Mei 1920) ■

IKS / september 2010.

(1) Zie deel I van deze reeks in *Wereldrevolutie* nr.122 (september 2010): *Wat wij gemeenschappelijke hebben*.

(2) Zoals duizenden marxisten en miljoenen arbeiders in het algemeen, trouwens.

(3) Lees deel II van deze reeks in *Wereldrevolutie* nr.123 (december 2010): *Over de moeilijkheden om te debatteren en hoe die te overstijgen*.

(4) http://cnt-ait.info/article.php3?id=472&var_recherche=reformisme+marxisme.

(5) Het gaat hier om een citaat van Rudolf Rocker dat de CNT-AIT overneemt.

(6) In de *Internationale Revue* (Fr, Eng, Sp) nr. 79. *Het kommunisme is geen mooi ideaal, maar een materiële noodzaak*, deel 10: *Anarchisme of Kommunisme?*

(7) De *Internationale Revue* (Fr, Eng, Sp) nr. 102.

(8) Het gaat hier om de afdeling in Rusland van de AIT waar wij heel goede relaties mee onderhouden en waarvan wij reeds meerdere stellingnames in onze pers hebben gepubliceerd.

(9) Dit gezegd zijnde, hebben in de loop van de laatste maanden, enkele anarchische kameraden (compagnons) op juiste gronden geprotesteerd tegen overdreven formuleringen, die neerkwamen op een definitief en ongerechtvaardigd oordeel ten opzichte van het anarchisme. Als wij terugduiken in sommige van onze oude teksten, hebben wij op onze beurt passages aangetroffen die wij vandaag niet meer zouden schrijven: - Zie: de *Internationale Revue* (Fr, Eng, Sp) nr. 102: "Arbeiders-elementen, kunnen wel denken de revolutie aan te hangen vertrekkend van het anarchisme, maar om een revolutionair programma te kunnen verdedigen moet men breken met het anarchisme"

- *Revolution Internationale* nr. 321, maart 2002 : *L'incapacité de l'anarchisme à offrir une perspective de classe contre la guerre impérialiste*: "Om die reden moet het proletariaat zich resoluut afkeren van de anarchisten, die handelaars in illusies zijn". - In de *Internationale Revue* (Fr, Eng, Sp) nr. 102 : Ons artikel *Anarchisme en Kommunisme*, dat nauwgezet de strijd van de 'Vrienden van Durutti' in de CNT in het Spanje van de jaren 1930 analyseert, maakt in een zinswending een karikatuur van de visie van de IKS op het anarchisme door te beweren dat er in 1936 'geen revolutionaire elan' meer bestond binnen de CNT. Onze recentere artikelen over het anarcho-syndicalisme, die wel degelijk opnieuw de integratie van de CNT in de raden van de staat en haar bijdrage tot de politieke ontwapening van de anarchistische arbeiders aanklagen (wat het werk van de stalinistische moordenaars vergemakkelijkte), heeft aangetoond hoe complex de toestand was. Er is binnen de CNT, op internationaal vlak, werkelijk strijd geleverd voor de verdediging van authentieke proletarische standpunten en tegen het verraad waarop deze integratie in de Spaanse staat neerkwam. Lees daarvoor ook onze reeks over het revolutionair syndicalisme in de *Internationale Revue* (Fr, Eng, Sp) nr. 137, 141.

(10) Geciteerd door Franz Mehring in zijn biografie over K. Marx.

(11) In de *Internationale Revue* (Fr, Eng, Sp) nr. 11, 1977. *The proletarian political groups*.

(12) De *Internationale Revue* nr. 20 (Ndl): *De Debatacultuur, een wapen in de klassenstrijd*.

(13) Op het ogenblik dat Malatesta dit artikel schreef, groepeerde de Italiaanse Socialistische Partij, naast de reformisten, nog revolutionaire elementen die in januari 1921, op het Congres van Livorno, de PCI oprichtten.

Lees ook online op Internationalism.org

*Anton Pannekoek: Zijn onmiskenbare betekenis voor de historische strijd van het proletariaat.

*Groot-Brittannië: Studenten-arbeidersbetogingen: Wij moeten onze strijd onder eigen controle houden!

*De Anarchisten en de Oorlog (deel i,ii,iii en iv)

*Kommunistische Linkerzijde en internationalistisch anarchisme (deel i, ii en iii)

*Achter de revoltes in de Egypte en in de Arabische landen, het vooruitzicht van de

ontwikkeling van de klassegevechten

*De salmonellabacterie, de vogelgriep, de Q-koorts ... De crisis van het kapitalisme in de intensieve veehouderij

De Q-koorts is een verschijnsel, dat de bevolking in Nederland al enige tijd in haar greep houdt. Er

bestaat een algemene ongerustheid, die ieders aandacht trekt.

*Bloedige repressie in Tunesië en in Algerije: Internationale solidariteit van de hele arbeidersklasse

*De Zuidkoreaanse heersende klasse laat haar 'democratische' masker vallen

Uit Korea hebben we zojuist het nieuws vernomen dat acht militanten van de 'Socialist Workers' League' van Korea (Sanoryun) worden beschuldigd van het overtreeden van de beruchte 'Nationale Veiligheids Wet' (1). Het plan is om hen op 27 januari te veroordelen.

*Adres aan de loontrekkers, werklozen, studenten en 'precairen' van Europa (AG gare de l'est parijs)

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org
E-mail: nederland@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	Nederland	Steun abonnem.	Europa	Wereld	Air Mail Wereld
Wereldrevolutie (4 nrs)	6	10	10	15	20
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	15,5	25	15,5	17	20
Wereldrevolutie + Internationale Revue	22	40	25	32	40

Verspreidersabonnement
vanaf 2^e Wereldrevolutie : 1,0 euro per bijkomend nummer
vanaf 2^e Internationale Revue : 2,5 euro per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
+ 8,5 euro
vorige jaargangen: 0,50 euro

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
voor de territoriale IKS-pers in andere landen

Abonnementen door overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energie en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bestaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dank zij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.

Wij zien uw bijdragen gaarne tegemoet op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of tijdens een van onze tussenkomsten.

Colportage 2.Dh5-festival te Tilburg (21.11)	0,70
Publieke bijeenkomst te Amsterdam (11.12)	38,00
Manifestatie studenten te Den Haag (22.01)	2,35
Nationale manifestatie tegen bezuinigingsplannen te Den Haag (17.02)	6,75
M (18.02)	10,00

TOTAAL NOVEMBER 2010 - JANUARI 2011	57,80
ALGEMEEN TOTAAL 2010	266,10

PUBLIEKE BIJENKOMSTEN

■ te **Antwerpen** : zaterdag 19 maart, 14u, Huis van de Sport, Boomgaardstraat 22, 2600 Berchem

Frankrijk, Italië, Groot-Brittannië, Tunesië, Egypte, Lybië, ... Overall komen jongeren op tegen de crisis : "Wij willen een toekomst !"

Sinds 2006 zagen we een golf van protestacties van studerende jongeren in Frankrijk (CPE), Griekenland, Duitsland, de Verenigde Staten, Oostenrijk en Porto Rico. In 2010 terug in Frankrijk. Daar deden studenten in grote getale mee aan de massale demonstraties tegen de aanvallen van de regering op de pensioenen. Vaak namen zij het initiatief tot de organisatie van algemene vergaderingen om te beslissen hoe de strijd verder te zetten. Vervolgens ontwikkelde er zich een harde strijd in Italië, als protest tegen de 'Gelmini-hervorming', met bezuinigingen en verlaging van toelagen. Overall werden vergaderingen gehouden om te debatteren over de strijd en te beslissen over de te volgen strategie. Op 10 november spoelde het protest aan op het Britse eiland. Een stormvloed van strijdwill doorkruiste het land. De bezettingen van de universiteiten hebben hun discussies opengesteld voor iedereen die eraan mee wilde doen. In Londen zijn studenten naar de stakingsposten van de metro-arbeiders gegaan; bezetters van de Londense Universiteit wisten een minimumsalaris af te dwingen voor de schoonmakers aldaar. In januari tenslotte was het de beurt aan Nederland, waar 20.000 studenten betogden tegen de verhoogde inschrijvingsgelden en de afschaffing van 7.000 arbeidsplaatsen in de sector.

Vanaf half december, in een nooit eerder geziene massabeweging, kwamen de jongeren in Noord-Afrika massaal de straat op als protest tegen het totale gebrek aan perspectief op een baan, en tegen de verhoging van de prijzen voor de eerste levensbehoeften. In talrijke landen gaat hun rebellie gepaard met stakingen onder de arbeiders in diverse sectoren en mondt uit in een ruime sociale revolutie tegen de schrijnende ellende, de hongersnood en de corruptie.

Tijdens deze Publieke bijeenkomst zullen we discussiëren over de band tussen de jongerenbewegingen, de sociale revoltes en de arbeidersstrijd:

- vormen deze jongerenbewegingen inderdaad een gemeenschappelijk internationaal fenomeen?
- is er een band tussen de sociale revoltes in Noord Afrika en het Midden Oosten en de jongerenbewegingen in Europa of Amerika?
- waarom wekken deze bewegingen de solidariteit bij de arbeiders op?

■ te **Brussel** : zaterdag 7 mei, 15u, Kulturencentrum Pianofabriek, Fortstraat 35a, 1060 St-Gillis

■ te **Amsterdam** : zaterdag 18 juni, 14u, De Badcuyp, 1e Sweelinkstr. 10, 1073 CH Amsterdam-Zuid

DE MEEST RECENTE GEGEVENS: internationalism.org

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

ACCION PROLETARIA
Apartado de Correos 258,
Valencia 46080, Spanje

**COMMUNIST
INTERNATIONALIST**
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA

DÜNYA DEVRIMI (TURKIJE)
Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in Zwitserland of e-mail
turkiye@internationalism.org

INTERNACIONALISMO
Omwille van de politieke situatie is er geen postbus. Schrijven naar het adres in Spanje of e-mail
venezuela@internationalism.org

INTERNATIONALISM
320 7th Ave. #211
Brooklyn, NY 11215, USA

INTERNATIONALISME
PB 94, 2600 Antwerpen, België

INTERNATIONELL REVOLUTION
IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden

**INTERNASYONALISMO,
(FILIPIJNEN)**
Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in India of e-mail
philippines@internationalism.org

REVOLUCION MUNDIAL
Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600
Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION INTERNATIONALE
Mail Boxes 153
rue Darnémont, 108
75018 Paris, Frankrijk

**REVOLUÇÃO INTERNACIONAL
(BRAZILIË)**
schrijven naar:
brasil@internationalism.org

RIVOLUZIONE INTERNAZIONALE
CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE
WR, PB 339,
2800 AH GOUDA, Nederland

WELTREVOLUTION
Postfach 410308,
50863 Köln 41, Duitsland

WELTREVOLUTION
Postfach 2216,
CH-8026 Zürich, Zwitserland

WORLD REVOLUTION
BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot-Brittannië

**WORLD REVOLUTION
(AUSTRALIË)**
schrijven naar World Revolution,
Groot-Brittannië, of naar:
oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op onze open bijeenkomsten en permanenties, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 op naam van "Wereldrevolutie", Gouda (+2 EUR per brochure verzendkosten)

Platform en Manifest
• 2,50

Krisis en verval van het kapitalisme
• 3,25

**De vakbonden tegen de
arbeidersklasse**
• 1,50

Natie of klasse?
• 1,85

**Kommunistische organisatie en
klassenbewustzijn (en/fr)**
• 2,50

**De Italiaanse Kommunistische
Linkerzijde (en/fr)**
• 10,00

**De Hollands-Duitse
Kommunistische Linkerzijde (en/fr)**
• 18,00

**De Britse Kommunistische
Linkerzijde (en)**
• 7,00

**De Franse Kommunistische
Linkerzijde (fr)**
• 6,00

**De Russische Kommunistische
Linkerzijde (en)**
• 10,00

**De staat in de overgangperiode van
kapitalisme naar kommunisme (en/fr)**
• 3,00

**Het Trotskisme tegen de
arbeidersklasse (fr)**
• 2,50

**Rusland 1917, het begin
van de wereldrevolutie (en/fr)**
• 2,50

De Golfoorlog (1991)
• 1,25

**Fascisme et démocratie,
deux expressions de la dictature
du capital (fr)**
• 4,50

**La terreur stalinienne:
un crime du capitalisme,
pas du communisme (fr)**
• 3,00

**Het kommunisme is
geen mooi ideaal ..., maar ...**
• 3,00

Bundel: ecologie en kapitalisme
• 2,00

**Bundel: Rusland 1917,
het begin van de wereldrevolutie**
• 2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen

Amsterdam

Utrecht

• "Groene Waterman" Wolstraat 7
• "Dierckxsens" Melkmarkt

• "t Fort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24

• "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

3 EURO

Internationale
Revue

144

1e kwartaal 2011

22

2010

KOMMUNISTISCHE LINKERZIJDE EN INTERNATIONALISTISCH ANARCHISME (DEEL III)

Welke geest moet het debat animeren?

Deze reeks artikelen heeft tot doel aan te tonen dat de leden van het Linkskommunisme en de internationalistische anarchisten de plicht hebben om het debat aan te gaan en zelfs om samen te werken. De reden hiervan is eenvoudig. Buiten onze meningsverschillen, die soms belangrijk zijn, delen wij wezenlijke revolutionaire standpunten: het internationalisme, de afwijzing van elke samenwerking en van elk compromis met burgerlijke politieke krachten, de verdediging van het beginsel dat 'de arbeiders de strijd zelf in eigen hand moeten nemen'... (1)

Ondanks deze overduidelijke overeenkomsten, bestaan er bijna geen betrekkingen tussen deze twee revolutionaire stromingen. Pas de laatste jaren zien we dat er een schuchter begin gemaakt wordt met een debat en een vorm van samenwerking. Een en ander is het gevolg van pijnlijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de arbeidersbeweging. De houding van de meerderheid van de Bolsjewistische Partij in de jaren 1918-1924 (het verbod zonder onderscheid van iedere anarchistische publicatie, de botsing met het leger van Machno, het bloedig neerslaan van de opstandige matrozen van Kronstadt...) heeft een kloof geslagen tussen de revolutionaire marxisten en de anarchisten. Maar vooral de afslachting van duizenden anarchisten (2) in naam van 'kommunisme', heeft tientallen jaren lang een waar trauma veroorzaakt. (3)

Ook vandaag nog bestaat er van beide zijden een bepaalde vrees tot debat en samenwerking. Om deze moeilijkheden te overstijgen, moeten we ervan overtuigd raken dat we, ondanks de meningsverschillen, wel degelijk behoren tot hetzelfde kamp: dat van de revolutie en van het proletariaat. Maar dat alleen volstaat niet. Wij moeten ook een bewuste inspanning doen om de kwaliteit van onze debatten qua cultuur te verbeteren. 'De overgang van het abstracte naar het concrete' blijkt altijd de meest hachelijke fase te zijn. Daarom wil de IKS, via dit artikel, nauwkeurig aangeven vanuit welke geest ze de mogelijke en noodzakelijke verhouding tussen de Linkskommunisme en het internationalistisch anarchisme wil benaderen.

Constructieve kritiek tussen revolutionairen is een absolute noodzakelijkheid

Onze pers heeft herhaaldelijk en op verschillende manieren onderstreept dat het anarchisme van oorsprong gekenmerkt wordt door de kleinburgerlijke ideologie. Deze radicale kritiek wordt door de anarchistische militanten dikwijls als onaanvaardbaar beschouwd, diegenen die gewoonlijk het meest opstaan voor discussie inbegrepen. En vandaag is deze kwalificering van 'kleinburgerlijk', als die aan het begrip 'anarchisme' toegevoegd wordt, voor sommigen genoeg om niets meer van de IKS te willen horen. Onlangs heeft een deelnemer, die zich beroept op het anarchisme, op ons Internet-forum, laten weten deze kritiek een werkelijke 'scheldwoord' te vinden. Dat is echter niet onze visie.

Hoe diepgaand onze wederzijdse meningsverschillen ook mogen zijn, toch mogen ze ons niet uit het oog doen verliezen dat het debat tussen de militanten van het Linkskommunisme en die van het internationalistisch anarchisme er één is **onder revolutionairen**. Internationalistische anarchisten uitentrouwens zelf ook talrijke kritieken op het marxisme, te beginnen met de zogenaamde natuurlijke neigingen tot *autoritarisme* en *refor-*

misme, ze aan de marxisten toeschrijven. De site van de CNT-AIT in Frankrijk bijvoorbeeld bevat veelvuldige passages in de stijl van:

"De marxisten werden [vanaf 1871] steeds meer diegenen die de uitgebuiten in slaap wiegden en aan de wieg stonden van het arbeidersreformisme" (4).

"Het marxisme is verantwoordelijk voor de oriëntering van de arbeidersklasse naar de parlementaire actie [...]. Alleen als men dat begrepen zal hebben, alleen door de duidelijke overstijging van het marxisme, zal men inzien dat de weg van de sociale bevrijding ons leidt naar het gelukzalige terrein van het anarchisme." (5).

Hier gaat het niet om 'scheldpartijen' maar om radicale kritieken... waar wij het natuurlijk totaal niet mee eens zijn! In dezelfde zin van een openlijke kritiek moet ook onze analyse van de aard van het anarchisme begrepen worden. Deze analyse is bovendien belangrijk genoeg om even in herinnering gebracht te worden. In een hoofdstuk met als titel, *De kleinburgerlijke kern van het anarchisme*, schreven wij in 1994: "De ontwikkeling van het anarchisme in de tweede helft van de 19e eeuw was het product van het verzet van kleinburgerlijke lagen (ambachtsslui, handelaars, kleine boeren) tegen de zegetocht van het kapitalisme, een verzet tegen de proces van proletarisering, dat hen beroofde van hun sociale 'onafhankelijkheid' uit het verleden. Sterker in de die landen waar het industriekapitaal laat tot ontwikkeling kwam, aan de oostelijke en zuidelijke rand van Europa, was het zowel de uitdrukking van de rebelle van deze lagen tegen het kapitalisme en als hun onbekwaamheid om verder te kijken dan dat, naar een kommunistische toekomst. Daarentegen verwoorde het hun verlangen naar een terugkeer naar het half-mythische verleden van totaal vrije gemeenschappen en van strikt onafhankelijke producenten, ontdaan van de verdrukking van het industriekapitaal en de gecentraliseerde burgerlijke staat. De 'vader' van het anarchisme, Pierre-Joseph Proudhon, was de klassieke belicha-

ming van deze houding: met zijn woeste haat, niet alleen tegen de staat en de grote kapitalisten, maar ook tegen iedere vorm van collectivisme, vakbonden, stakingen en gelijkaardige uitingen van de collectiviteit van de arbeidersklasse inbegrepen. Tegenover al deze fundamentele tendensen, die zich in de kapitalistische maatschappij ontwikkelden, stelde Proudhon een 'mutualistische' maatschappij, gegrondvest op de individuele ambachtelijke productie, verbonden door de vrije handel en het vrije krediet" (6).

En ook nog in 'Anarchisme en Kommunisme', daterend uit 2001, schreven wij: "In de ontstaansgeschiedenis van het anarchisme komt het gezichtspunt naar voren van de pas geproletariseerde arbeider, die zich met al zijn vezels verzet tegen deze proletarisering. Zou juist voortgekomen uit de boerenstand of het ambacht, dikwijls nog half-arbeider en half-ambachtsman (zoals de uurwerkmakers in de Zwitserse Jura bijvoorbeeld), brengen deze arbeiders hun leedwezen over het verleden tot uitdrukking tegenover het drama dat de neergang in de leefomstandigheden van de arbeidersklasse voor hen vormde. Hun sociale streven bestond erin het rad van de geschiedenis terug te draaien. In de kern van hun opvattingen bevindt zich het verlangen naar het kleine eigendom. Daarom analyseren wij het anarchisme, in navolging van Daar, als een uitdrukking van het binnendringen van de kleinburgerlijke ideologie in het proletariaat" (7).

Anders gezegd erkennen wij dat het anarchisme zich, vanaf zijn ontstaan kenmerkte door een diepgaand gevoel van revolutie tegen de barbarij van de kapitalistische uitbuiting, maar tegelijkertijd erfte het ook de visie van 'ambachtsslui, handelaars, kleine boeren' die het bij zijn ontstaan vorm hebben gegeven. Dat betekent absoluut niet dat vandaag alle anarchistische groepen 'kleinburgers' zijn. Het is overduidelijk dat de CNT-AIT, de KRAS (8) en anderen worden bezielde door de revolutionaire adem van arbeidersklasse. Meer algemeen gedurende de 19e en de 20e eeuw hebben talrijke arbeiders, die de anarchistische zaak trouw waren, werkelijk gestreden voor de afschaffing van het kapitalisme en de komst van het kommunisme, van Louise Michel tot Durutti en van Voline tot Malatesta, enzovoort. Tijdens de grote revolutionaire golf van 1917 behoorde een deel van de anarchisten, in de rijen van de arbeiders, tot de meest strijdbare bataljons.

Net als altijd is er in de anarchistische beweging een strijd gaande tegen deze oorspronkelijke tendens om beïnvloed te worden door de ideologie van de geradicaliseerde kleinburgerij. En daaruit vloeien voor een deel de diepgaande meningsverschillen voort tussen individualistische anarchisten, de mutualisten, de reformisten, de nationalistische communisten en de internationalistische communisten (alleen deze laatste behoren werkelijk tot het revolutionaire kamp). Maar, zelfs de internationalistische anarchisten ondergaan de invloed van de

(wordt vervolgd op pagina 6)

ONZE STANDPUNTEN

- Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid weemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.
- De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle omdaarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.
- De verstaatsde regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.
- Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar

internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

- Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders erop zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

- In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuitenen. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

- Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapital. Alle tactieken van 'volksfront', 'anti-fascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

- Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.
- Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de

uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comités van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

n Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspuit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massa-actie van het proletariaat.

- De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten over moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

- De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het kommunisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, waren-productie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

- De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam,

maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

- De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

- De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussen-komst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

- De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die omnisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de *Bond van Kommunisten* van Marx en Engels (1847-1852), van de *Internationale des Internationales Werklieden Vereniging*, 1864-1872, de *Socialistische Internationale*, 1889-1914, de *Kommunistische Internationale*, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de omdaarende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de *Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde*.